

Пролог

3 юни 2013

Когато секретният телефон на нощното шкафче иззвъня, генерал Тиодор Андърс сънуваше, че е за риба. Той моментално се надигна, обезпокоен, но не прекалено. През кариерата му го бяха будили безброй пъти, често по много по-неприятен начин.

Андърс запримигва и инстинктивно огледа стаята на слабата светлина на дигиталния будилник. Жена му продължаваше да похърква до него. Беше свикнала да „изключва смущенията“ на Агенцията за национална сигурност почти веднага след назначаването му за директор. Ако имаше вътрешен проблем, той нямаше да има право да ѝ каже. Ако проблемът беше външен, съвсем скоро щяха да съобщят за него по новините. Така или иначе, Деби не проявяваше интерес, поне не преди да се наложи. Беше добра съпруга.

Генералът се прокашля и вдигна слушалката преди телефонът да иззвъни повторно. В армията се беше научил да впечатлява началството с постоянната си готовност. И още пазеше този навик – дълго след като началниците му му бяха станали подчинени.

– Слушам – тихо каза Андърс. Винаги започваше с този ефикасен лаконизъм. На почукване на вратата също реагираше с една дума: „Влез“. Намираше за излишно губене на време да добавя още една сричка за учтивата форма. На Деби не ѝ харесваше и го беше научила да не се държи така вкъщи. Казваше му, че по този начин се говори на куче – „ела“, „седни“, „легни“. А всъщност тъкмо затова му допаднаше, признаваше пред себе си той.

Очакваше незабавен стегнат доклад за съответната ситуация, наложила това обаждане. Затова се сепна, когато чу гласа на своя заместник.

– Тук генерал Ремар. Паролата за достъп, моля.

За миг Андърс толкова се изненада, че отговори:

– Аз съм, Майк.

– Съжалявам, Тед. Преди да продължим, трябва да чуя паролата ти за достъп.

Паролата за достъп представляваше допълнителна мярка за сигурност при разговори по секретния телефон, начин за удостоверяване на самоличността на събеседника. През всички години, откакто работеха заедно, Ремар никога не му я беше искал, когато му звънеше вкъщи. Или се бе случило нещо изключително лошо, или неговият заместник се подигуряваше максимално, като спазваше строго правилата. Което означаваше същото, знаеше Андърс. Под лъжичката го обля топлина от изсипалия се в организма му адреналин.

Той се поколеба. Каква беше последната му парола?

– РБФ. Седем-три-девет.

– ВДГ. Осем-едно-четири.

– Добре, казвай какво има.

– Пробив в системата. Потенциално огромен.

Топлината под лъжичката му стана още по-силна.

– Какво значи „огромен“?

– Още не знаем. Десетки хиляди документи. Може би повече. Този човек е имал достъп до всичко. ПРИЗМА. ЕксКискор. Президентски указ двайсет. Безграничен информатор. Ъпстрийм. До всичко.

Топлината под лъжичката му изведнъж се превърна в ледена буца. Лоша работа. Невероятно лоша.

– Кой е?

– Осемдесет процента сме сигурни, че е служител на име Сноудън. Едуард Сноудън. Бивш системен администратор в ЦРУ, инструктор по контраразузнаване в Агенция „Разузнаване“ на Министерството на отбраната, с пълни администраторски права.

„С пълни администраторски права“. Дъхът му секна за миг.

– Чакай малко – каза Андърс. Стана, вдигна телефонния апарат и безшумно тръгна по мекия килим към банята, като теглеше дългия кабел подире си. Не включи осветлението – тъмнината му действаше успокоително, внушаваше му усещане за скривалище, за пашкул. Пъхна слушалката между бузата и рамото си, затвори и заключи вратата на банята, пушна водата, за да заглуши звука, и влезе в стъклената душкабина. Едва тогава затвори очи и изсумтя: – Само не ми казвай, че е имал достъп до Божието око!

– Не е имал оторизация.

– Знам, че не е имал оторизация. Друго те питам! – Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото искаше.

– Там няма данни за пробив. Обаче Сноудън... този човек е изключително способен. Разпитахме колегите му. Често се споменаваха думата „гений“.

– Трябва да се уверим, че няма опасност за Божието око. Не ме интересува нищо друго. Това е абсолютен приоритет.

– Работя по въпроса. Но става бавно, понеже не мога да повикам обикновен екип криминалисти.

Естествено, че не можеше. В историята на държавната власт на САЩ нямаше програма с по-строга разделност и секретност от Божието око. Изведнъж го обзе ужасното предчувствие, че всичките им предпазни мерки не са били достатъчни.

Андърс отвори очи и дълбоко въздъхна в опит да се успокои.

– Къде се намира Сноудън в момента?

– Според нас е в Хонконг.

– Не! За МДС ли работи?

Министерството на държавната сигурност беше китайската разузнавателна служба, нещо като комбинация от ЦРУ и ФБР. Ако Сноудън беше агент на МДС, ситуацията сигурно можеше да се овладее. Конкурентно разузнаване, вярно, обаче това не означаваше, че не съществуват правила, че не може да се сключват споразумения.

– Едва ли. Грийнуолд и Пойтрас също са там. Според нас той предава документите на тях.

Генералът запримигва. Кошмар ли сънуваше? Глен Грийнуолд и Лора Пойтрас... това нещо се очертаваше далеч по-лошо от МДС. Невъобразимо по-лошо.

Изтече една мъчителна минута. Той се намираше в Сантяго през 2010-а, когато земетресението от 8,8 по Рихтер разлюля Чили. В продължение на три безкрайни минути земята се разтърсваше и вълнуваше под краката му. И сега се чувстваше така. Даже още по-сюрреалистично.

Андърс си наложи да се съсредоточи.

– От „Гардиан“ свързаха ли се вече с нас?

Грийнуолд работеше в „Гардиан“. Преди да публикуват каквото и да е, шефовете му се обръщаха за коментар към Агенцията за национална сигурност.

– Не.

В свитото му сърце се прокрадна плаха отчаяна надежда. Още имаха шанс. Нищожен, да, но...

– За колко време можем да пратим група в Хонконг?

– В момента наши хора се занимават с Абу Саяф на Минданао. Можем да ги прехвърлим в Хонконг за шест часа. А може и още по-бързо.

– Действай. Веднага. Важи същото правило като с ОБЛ, нали разбираш?

Тюлените, които бяха убили Осама бен Ладен, знаеха, че при никакви обстоятелства не бива да го залавят жив.

– Тед, тук става дума за... тези хора са американци.

Ремар беше добър заместник и Андърс нямаше по-верен човек от него. Така и трябваше. В първите дни на Пустинна буря генералът го беше измъкнал от едно горящо хъмви и му спаси живота, макар дясната половина на лицето му да пострада. От този момент Ремар следваше изгряващата звезда на Андърс и жертвоготовно му пазеше гърба. Но никога не е съвършен – неговата слабост беше известна милозливост. Андърс нямаше представа на какво се дължи – може би на някаква вродена личностна особеност? Или на семейната среда в детството му? На многобройните пластично-възстановителни операции, в резултат на които изпитваше прекалено голямо съчувствие към чуждата болка? Най-вероятно на някаква комбинация от всичко това. И въпреки че различният му мироглед често играеше ролята на полезен коректив за доста по-безжалостния инстинкт на Андърс, сега не беше моментът за това.

– Просто ги ликвидирайте – нареди генералът. – И тримата. Ясно ли е? Ще прехвърлим вината на МДС.

– Няма да прилича на работа на МДС.

– Че защо МДС ще прави нещо и ще го маскира като своя работа?

Мълчание. После:

– С тях е още един репортер от „Гардиан“. Шотландец, Юън Макаскил.

– Тогава ги ликвидирайте и четиримата. Известно ли ни е къде се срещат? И къде са отседнали?

– Още не.

Е, сигурно беше прекалено много да се надява на това.

– Търсете ги. Джиесемии, интернет достъп, системи за хотелски резервации, охранителни камери, сателитни изображения, всичко.

– Вече е направено.

Онова усещане за разлюляване на земята под краката му пак го връхлетя, този път придружено от замайване и гадене. Той се овладя и се съсредоточи. Какво пропускаше? Трябваше ли да свършат още нещо? Резервен план? Ако се наложеше да правят изявления, щеше да им трябва правдоподобна версия. И това щеше да е...

– Подготви информационни материали. Ако не успеем да запустим устата на Сноудън, ще трябва да го дискредитираме и за тази цел ще прибегнем до нашите приятели в пресата. Гледай в опорните ни точки да се откроява думата „нарцисичен“. Действай фино. „Не твърдя, че страда от нарцисично личностно разстройство...“ Нещо от този род.

– Вече приложихме тази работа с нарцисизма в случая с Джулиан Асанж.

– Да, и подежда. Приложи го пак.

– Ясно.

– И също... дебело подчертай, че Сноудън е „престъпил клетвата си за неразгласяване на класифицирана информация“. Тази фраза също трябва да се тиражира.

Нямаше никаква „клетва за неразгласяване на класифицирана информация“, естествено. Държавните служители се заклеваха само да спазват конституцията. Но това беше незначителен нюанс. Медиите винаги повтаряха терминологията, която им подхвърляха властите.

– Добре – отвърна Ремар. – Кой искаш да подеме кампанията в пресата?

– Ърнест е най-добър в този бранш. Събуди го.

– Кой Ърнест?

– Онзи, дето подведе всички журнала да наричат подводното изригване на нефт в Мексиканския залив „теч“.

– Имаш предвид човека, който измисли термина „подсилени методи за разпит“ ли?

– Този термин всъщност е измислен от гестапо. На немски май беше „verschärfte Vernehmung“. Ърнест обаче прояви съобразителност и го използва. Ако смяташ Сноудън за гений, почакай да му излезе Ърнест. Медиите за един ден ще го пратят в психиатрията за нарцисизъм и ще го осъдят за държавна измяна.

– Ще се погрижа той да се заеме с това.

– Ще се видим в щаба след половин час.

Андърс прекъсна връзката, излезе от душкабината, спря водата и се върна в спалнята. Спря за миг и се загледа в Деби, която продължаваше да спи дълбоко. Не можеше да каже, че още я обича, ако я беше обичал изобщо. Ала винаги изпитваше удовлетворение от мисълта, че я закриля. А да закриляш нещо, което ти принадлежи... и това е своеобразна любов, нали? Може би даже нейната най-висша форма.

Генералът влезе в дрешника и се облече. Знаеше, че най-вероятно няма да успее да спре „Гардиан“. А и не му пукаше особено до каква степен е в състояние да им запустят устата.

Единственото, което го интересуваше в момента, което истински го ужасяваше, беше Божието око. За всичко друго можеше да се спазари.

1.

Ивлин Галахър седеше на кресло пред ъгловия кабинет на директора във Форт Мийд – с плътно събрани колене, изпъната пола и сплетени в скута пръсти. Както винаги, когато чакаше тук, се питаше дали позата ѝ не е прекалено скована, прекалено неловка и официална. Но по-добре така, отколкото нервно да шава на стола. Не искаше някой да си помисли, че се притеснява от директора. Или по-точно, не искаше никой да разбере.

Не че някой щеше да забележи. Във външния офис нямаше никой друг, а откакто я покани да влезе, заместник-директорът генерал Ремар дори не я беше погледнал иззад монитора си. Естествено, Ремар, с превръзката на окоото си, с обезобразения си профил, с късо подстриганата си побеляла коса от лявата страна на главата и набръчканата розова гола кожа от дясната, също винаги я притесняваше. Човек трудно можеше да не обръща внимание на белезите и да не се чуди какъв ужас е скрит под превръзката. Раните и възстановяването му се бяха превърнали в легенда в АНС, а преживените мъки почти го бяха превърнали в светец, заедно с неговия спасител, директора. Те бяха едно цяло, две ръце на едно и също тяло, и каквито и тайни да знаеше, в присъствието и на двамата Иви винаги се чувстваше аутсайдер.

Погледна си дискретно часовника. Никога не знаеше колко ще се наложи да чака – веднъж минута, друг път два часа. Тази несигурност можеше и да е унизителна, но от друга страна, колко хора имаха не просто покана, а лична инструкция незабавно да се явят, когато системата им надуе аларма?!

И затова сега чакаше. В стаята не се чуваше нищо друго освен приглушеното потракване на клавиатурата на Ремар и тихото жужене на климатичната инсталация. Не, не можеше да отрече, че ѝ харесва липсата на междинни звена до директора – това я караше да се чувства специална, пряката връзка ѝ придаваше аура на власт и важност в организацията. В същото време тази връзка я изолираше. Дори от гледна точка на обичайната секретност в АНС около нейната работа бяха издигнати дебели стени. Доколкото знаеше, никой друг освен директора нямаше представа за нейните задължения, а той по различни, но пределно ясни начини ѝ беше дал да разбере, че привилегията на прекия достъп не е безплатна, че ще има строги наказания за всякакво изтичане на информация, случайно или не.

Което специално в този момент ужасно я измъчваше. Имаше една идея, ала нямаше с кого да я сподели. Искаше ѝ се да попита директора, но се двоумеше. Понеже какво щеше да постигне, ако му кажеше? Идеята беше толкова невероятна, че той щеше да я сметне за неблагоприятна, даже за параноична. И за какво? Рискуваше прекалено много. Работата беше точно за нея и имаше огромно значение за обществото. А и получаваше добри пари, плюс допълнителните облаги. Особено здравната осигуровка, без която нямаше да може да запише Даш в специалното училище. Бившият ѝ съпруг не даваше нищо, а тя се боеше да го съди, за да не ѝ отмъсти, като предяви претенции за попечителство над детето. Майка ѝ беше починала, а баща ѝ се намираше в старчески дом с прогресиращ алцхаймер. Затова имаше нужда от тази работа и мисълта, че явно и работата има нужда от нея, я изпълваше с увереност. Що се отнасяше до съмненията ѝ... е, нима всички не изпитват съмнения, които са се научили да пазят за себе си?

Седеше вече близо двацет минути и тъкмо си мислеше, че може би беше трябвало да се отбие до тоалетната преди да дойде и че определено бе трябвало да си облече пуловер, защото, както обикновено, във външния офис цареше ужасен студ, когато Ремар спря да пише, вдигна поглед от монитора и каза:

– Вече можете да влезете.

Винаги се чудеше как му сигнализира директорът. Може би с някакво текстово съобщение, същото, с каквото и Ремар го информираше за нейното идване. Или пък бяха станали телепати, след като толкова време работеха заедно. Тя се изправи, поколеба се за миг и отвори вратата.

Директорът седеше зад Г-образното си дървено бюро. На стената отляво висяха снимки на видни личности – президенти, премиери, генерали и индустриалци стояха рамо до рамо или се ръкуваха с Андърс. Лавиците на дясната стена бяха пълни със сериозни наглед томове по военна стратегия, бизнес мениджмънт и философия. В единия ъгъл имаше масичка, диван и два фотьойла – място за по-дълги и навярно по-неофициални срещи, въпреки че генералът никога не я беше канил там.

Тя затвори вратата и мълчаливо изчака, докато директорът пишеше в полето на някакъв документ. След малко той я погледна над очилата си за четене и вдигна вежди. Какво означаваше това изражение? Раздразнение, че прекъсва работата му? Или напротив, че се радва на появата ѝ? Както винаги, не можеше да го разгадае. Андърс беше слаб шейсетинагодишен мъж с оплешивяваща коса и нездрав тен. Иви работеше при него повече от година и още не го бе виждала да проявява истинска емоция, освен периодичното присвиране на бледосините му очи. Никога не го беше хващала да зяпа гърдите ѝ, които бяха наедрили след раждането на Даш и бяха решили да останат такива дори след като пак започна да тренира и възвърна предишното си тегло. Нямаше нищо против, даже като самотна майка се радваше на вниманието, което привличаше, но фактът, че директорът не ги и поглежда, ѝ се струваше малко странен. Дали не беше гей? Знаеше, че е женен и има четири пораснали дъщери, обаче това не гарантираше нищо – дори през ХХI век сред военните имаше много тайни хомосексуалисти, особено сред началниците. От време на време се питаше как ще реагира генералът, ако му се яви с някое и друго разкопчано копче и се наведе над бюрото, уж да му покаже нещо... щеше ли да се изкуши да погледне? Но не, нямаше да се престаши да го направи. Знаеше, че той не е от хората, с които можеш да си играеш такива игрички.

Директорът посочи един от столовете пред бюрото си.

– Какво има? – Въпросът представляваше своеобразно предизвикателство, намек, че щом тя се възползва от предимството си на пряк достъп, непременно има да му докладва нещо важно. Че е по-добре да му докладва нещо важно.

Иви седна и плътно притисна ходилата си към килима. И тук като във външния офис работеше климатичната инсталация, но тя усети, че под мишниците ѝ избива пот, и се зарадва, че не е забравила да си сложи дезодорант.

– Системата ми засече две лица от списъка за наблюдение. Един репортер от „Интерсепт“, Райън Хамилтън. И нашият спецсъветник в Анкара Даниъл Пъркинс.

Специалният съветник за връзка беше главният представител на АНС в Турция, който се отчиташе лично пред директора. В целия свят имаше само още петима – в Германия, Италия, Тайланд, Япония и Корея. Ако спецсъветникът беше извършил измяна, щяха да си имат сериозен проблем и тя внимателно наблюдаваше директора, любопитна как ще реагира.

Но той само леко присви очи.

– Какво си забелязала?

– Както ви е известно, сър, ние следим мрежите от наблюдателни камери по целия свят. Информацията постъпва в система за разпознаване на лица и конволюционна невронна мрежа, която анализира други биометрични данни като ръст, дължина на крачката и скорост на ходене, и когато конкретни хора бъдат регистрирани заедно, системата ни предупреждава. Получават се много фалшиви сигнали, които трябва да бъдат отсети, но за този имаме потвърждение. Почти съм сигурна, че Хамилтън и Пъркинс са се срещали в Истанбул.

Лицето на директора продължаваше да е толкова безизразно, че за миг заприлича на маска, също като обезобразения от изгарянето профил на Ремар.

– Имаш ли ги на кадър заедно?

– Не, сър, нямам ги. Обаче знам къде са се срещнали – на един ферибот в Босфора. Успях да проследя маршрутите, по които са минали поотделно, въпреки че на самия ферибот не е имало камера.

Генералът се отпусна назад и небрежната му поза й отправи същото предизвикателство като въпроса, с който я посрещна.

– Откъде знаеш, че не е съвпадение?

– Е, не мога да го докажа, естествено. Но фериботът ми се струва идеално място за тайни срещи. А и вие ми казахте да ви съобщавам дори за съмненията си, особено когато единият от участниците е от АНС.

Дори думите й да му бяха прозвучали като укор, той по никакъв начин не го прояви.

– Кога се е състояла тази вероятна среща?

– Преди два часа.

– Двамата още ли са в Истанбул?

– Така смятам. Предполагам... – Иви размисли и млъкна.

– Да?

– Е, знам, че като спецсъветник в Турция Пъркинс се отчита лично пред вас. Предполагам... не сте знаели, че е в Истанбул.

Директорът вдигна вежди.

– Какво те кара да предполагаш така?

– Вие току-що ме попитахте дали двамата още са там, сър. Ако Пъркинс пътуваше служебно, щяхте да знаете.

Андърс безмълвно впери очи в нея и тя се зачуди дали не е прекалила. Ала искаше да му покаже, че способностите й не се ограничават само до елементарното проникване в мрежи и разработване на системи за наблюдение. Искаше да му покаже, че има и добър нюх и че заслужава да й възлага повече отговорности.

– Така или иначе, предлагам проверка на митническата информация, за да установим кога е пристигнал Хамилтън – продължи Иви. – Бих проверила и мобилните им телефони. Ако са били изключени или са ги оставили някъде другаде, това определено ще потвърди, че не са искали да бъдат проследени. ЕксКискор също може да ни каже много неща. Бих го проверила сама, сър, обаче нямам оторизация.

Това беше фин намек, че ще е в състояние да си върши работата по-добре, по-ефикасно, ако разполага с повече средства.

Но той не й обърна внимание.

– Звучи логично. Прати ми суровите данни. Искам да знам точно къде и по кое време са ги засекли камерите.

– Ще бъде изпълнено, сър.

Директорът си свали очилата, остави ги на бюрото и се втренчи в нея.

– Каж ми, Иви, нали ти разработи системата за наблюдение на камерите?

Тя запримигва от изненада, че генералът се обръща към нея по име. Че изобщо си го спомня.

– Ъъъ, да, сър. Е, тъй де, вече знаехме, че в последно време повечето наблюдателни камери са свързани в мрежи, с други думи, че можем да ги използваме дистанционно.

– Да, но тъкмо ти ръководеше екипа, който ни вкара в мрежите и ги свърза. Тъкмо ти направи така, че системата автоматично да прониква в новите мрежи в момента, в който се активизират, като ония, които Харвард тайно инсталира в аудиториите, уж в рамките на проучване на посещаемостта на лекциите. Тъкмо ти предложи да използваме достъпа си до тях не само за конкретни задачи, но и за пасивно наблюдение, като ги свърза със система за разпознаване на лица и конволюционна невронна мрежа.

– Точно така, сър.

Той кимна.

– Ако тази работа с Пъркинс наистина се окаже вярна, без тебе изобщо нямаше да забележим. Браво!

Тя разбра, че с тези думи директорът я отправя. Сега беше моментът да повдигне въпроса, който я измъчваше.

„Просто го направи – помисли си Иви. – Иначе никога няма да престанеш да се тор-мозиш“.

– Сър, може ли да... искам да ви питам за още нещо, ако не възразявате.

Андърс безмълвно вдигна вежди.

– Спомняте ли си онзи системен администратор от ЦРУ, за когото миналия месец от-крих, че е в контакт с Марси Уилър, журналистката от „Емптиуил“?

– Разбира се. Скот Стайлс.

– Да, Стайлс. Е, както обикновено, чрез наблюдение в мрежата аз мога да потвърдя само факта на срещата. Не се предполага да правя каквото и да е друго. Та... така и не научих резултатите от проверката.

Иви зачака с надеждата директорът да схване намека и да се съгласи, че тя ще си върши работата по-добре, ако не я държат като кон с капази. Генералът обаче не отговори:

само смущаващо безизразно лице и пронизващ поглед. Иви още малко и щеше да се откаже. Ала вече беше стигнала дотук. „Какво пък, по дяволите!“

– Само няколко дни след като засякох връзката между Стайлс и Уилър се натъкнах на съобщение в „Уошингтън Поуст“. Открили Стайлс обесен в апартамента му в Маклийн.

– Да, известно ми е. Това много ме натъжи.

– Да, сър, така е. И просто се...

Тя не успя да довърши изречението. Какви ги вършеше, по дяволите?!

Андърс едва забележимо се усмихна.

– Питаш ме дали е съвпадение, така ли?

– Ъъъ, да, сър, май това ви питам. Просто ми се стори...

– Искаш да знаеш дали имаме нещо общо със смъртта на Стайлс.

Тя преглътна мъчително. Да, не можеше да отрече, че искаше да знае точно това. Но и не можеше да го признае на глас. Дори фактът, че е намекнала за такова нещо, изведнъж ѝ се стори абсурден. Както и самата идея, освен че беше повдигнала въпроса.

Мълчанието се проточи. После директорът се подсмихна.

– Отговорът е „не“.

Иви го погледна, ала изражението му си оставаше непроницаемо. След още една безкрайна неловка минута тя кимна и се изправи.

– Благодаря, сър. Аз... аз... Чувствам се глупаво, че изобщо ви попитах.

Генералът поклати глава.

– Радвам се, че попита. Всеки от нас трябва да се стреми да поставя тъкмо такива въпроси, да прави тъкмо такива връзки. Просто в този случай връзката е случайна.

– Значи... Стайлс не е бил замесен в нещо... нередно с Марси Уилър, така ли?

Пауза.

– Не съм казвал такова нещо.

– Не, сър, но казахте, че смъртта му много ви е натъжила.

Едва доловимо свиване на вежди.

– Това е самата истина. Каквито и намерения да е имал в контактите си с безотговорни блогъри, той дълги години служи на родината си. Затова злополучната му, излишна и преждевременна смърт ме натъжи.

Иви кимна повторно; осъзнаваше, че е стигнала до задънена улица. Прииска ѝ се изобщо да не е тръгвала по този път. Когато стигна до вратата, директорът я повика.

– Иви.

Тя се обърна и го погледна.

Генералът кимна – израз на благодарност или оценка.

– Отлично си се справила.

– Благодаря, сър.

Иви тръгна към кабинета си, като се ругаше наум. Чувстваше, че бе трябвало да му зададе този въпрос, но защо? Какво се опитваше да докаже и на кого? Ако това се случеше в някой филм, щеше да се ядоса на героинята, задето безразсъдно се е издала. Не беше

научила нищо, а постъпката ѝ навярно щеше да накара директора да се усъмни в... Не знаеше в какво. В нейната лоялност навярно.

И това не бе всичко. Имаше нещо още по-лошо и това беше истинската причина да ѝ се иска да не е питала за Стайлс.

Защото смяташе, че директорът я е излъгал.